

следача и опититѣ на младежа да пише за сцена. Първиятъ му опитъ ималъ успѣхъ и, окруженъ отъ добрия приемъ — съ една незначителна сума въ джеба, се отправя пеши за Парижъ, за да опита тамъ щастieto си. Ала очакваното предложение отъ нѣкой театръ да напише опера все не идвало, и той се принуждава да изкарва прехраната си съ даване частни уроци по пиано. Отъ композициитѣ си, състоящи се отъ шансони и романси, сжщо започва скоро да получава хонораръ. Тѣзи пѣсни и романси, съ своитѣ популярни мелодии, намиратъ достъпъ въ единъ по-широкъ кръгъ слушатели, и името му скоро започва да става известно всрѣдъ музикалнитѣ кръгове на Парижъ. 1795 написва едноактната комическа опера „Зестрата на Сюзета“, която поставя началото на неговата слава. На следната година се явява „Швейцарската фамилия“. Следъ нейниятъ успѣхъ получава отъ правителството поръчка да напише една празнична пиеса за тържествата по случай Кампо-Формиовския миръ. Третата му творба — голѣмата триактна опера „Цоремъ и Цюлнаръ“ — затвърдява името му и му спечелва мѣсто на професоръ по пиано въ консерваторията. 1800 се явява „Багдатския халифъ“ — опера, която направя името му известно и отвждъ британцитѣ на Франция. Успѣхътъ е билъ толкова голѣмъ, че само въ Парижъ творението е издържало повече отъ 700 представления. Последващата опера „Моята леля Аврора“ — (1802), е имала посрѣдственъ успѣхъ. Поради нещастния бракъ съ прочутата танцьорка Клотилда Мафлюра, Б. напуца за дълги години Парижъ, и прекарва до 1811 въ Петербургъ — като придворенъ композитъ. Презъ това време написва една редица опери, безъ значение за творческото му развитие. Завърналъ се въ Парижъ 1811, той намира въ лицето на Исуаръ единъ голѣмъ съперникъ. Това го накарава да разгѣне творческитѣ си сили до възможнитѣ граници, и написва майсторското си творение „Жанъ отъ Парижъ“ (1812). Въ него Б. показва всичката сила на мелодическата си изобретателностъ и майсторството си да създава музикални типове. 1818 написва „Черве-

ната шапчица“, на приказния сюжетъ на която той поставя една много топла и сърдечна музика, а 1825 създава „Бѣлата дама“ — единъ бисеръ въ областта на комическата опера. Тукъ Б. достига върха на французската духовитостъ, комизъмъ и фантастичностъ, и за това „Бѣлата дама“ е придобила значение на народна французска комическа опера. Изящството на мелодическата линия, красотата на хармоничнитѣ приливи и съвършенството на формата сж постигнати въ това творение на Б. въ пълна мѣрка. Следъ триумфалнитѣ успѣхи на „Бѣлата дама“ настѣпва едно понижение на творческитѣ и тѣлесни сили на Б. Следната опера „Дветѣ нощи“ (1829) просто пропада, и Б. се оттегля отъ консерваторията, но скоро пакъ се връща — заставенъ отъ нуждата за срѣдства. Поради влошаване на здравето си, той предприема едно пътуване въ Италия, безъ обаче, то да му донесе очакваното подобрение, и следъ завръщането си, умира въ имението си около Парижъ. Б. е единъ отъ голѣмитѣ представители на комическата опера, съ голѣма склонностъ къмъ народната французска пѣсенъ, която той използва като изтъква на първа линия нейния ритъмъ, а въ „Бѣлата дама“ той употребява и оригинални шотландски мотиви, които той използва по майсторски начинъ. Освенъ поменатитѣ, Б. е писалъ още и следнитѣ опери: „Щастливата новина“, „Момброй и Мервий“ (1787), „Испански незачитания“ (1799), „Пленницата“ (заедно съ Керубини — (1799), „Бенйовски“ (1800), „Целувката и разписката“ (заедно съ Меюль, Кройцгеръ и др. 1803), „Алина — царица Голкондска“ (1804), „Разярената млада жена“, „Любовъ и мистерия“ (водевилъ), „Телемахъ“, „Едно пътуване на субретката“, „Невидимата дама“ и „Двата паравана“ (водевилъ) — последнитѣ шестъ, писани въ Петербургъ; „Новиятъ господаръ на селото“ (1813), „Байаръ въ Мециеръ“ (съ Керубини, Исуаръ и Кателъ), „Хенрихъ IV въ пътуване“ (съ Кройцгеръ 1814), „Анжела“ (съ г-жа Гай), „Праздникътъ на съседното село“, „Дворецътъ на феитѣ (съ Бертонъ и Керубини) и др., „Тритѣ жанра“, „Маркизата на Бин-